

REGGIO CALABRIA 198
FROM THIS
THIS DANGEROUS BEGINNING
REGGIO CALABRIA...

The Year of Three

Ferdinando Frega

GILLETTE: ÜÇÜN YILI — 4. PERDE

O mart sabahı saat daha erkendi ki biri kapı zilini çaldı.

Herkes hemen kimin olabileceğini sormaya başladı. Kızım Giorgia gülümsedi ve kendinden son derece emin bir şekilde duyurdu:

“Sonunda. Seni tutuklamaya geldiler.”

Meğer yalnızca postacıymış.

Bir önceki akşam bir telgrafi teslim etmeyi unutmuştu. Bu hatanın ona işine mal olabileceğinden korkarak, hatayı şafakta düzeltmeye karar vermişti. Onun için saat, anlaşılan, küçük bir ayrıntıydı.

Eşim telgrafi merakla açtı. Şöyle yazıyordu:

“Muhterem Hanımefendi ve eşi, 30 Mayıs'ta Reggio Calabria'daki Arkonlar Salonu'nda düzenlenecek olan etkinliğe davetlidir. Etkinliğin adı: 1993 Yılında Doğan İkizler.

Katılımınızı teyit etmek için lütfen bu telgrafi aldıktan sonraki üç gün içinde sekreterlikle iletişime geçiniz. Herhangi bir masraf doğmayacaktır.”

Birbirimize baktık.

Otuz üç yıl geçmişti. Böyle etkinlikler sık olmaz. Merak ediyorduk.

Eşim hemen tavsiye kampanyasına başladı.

Terbiyeli ol.

Düşünmeden bir şey yapma.

Sakin ve akli başında kal.

Ne verirlerse kabul et.

Sonra sessizce eve dön.

Bunları söylerken gülümsüyordu.

Kurda koyunların arasında nasıl davranacağını öğütlemenin genellikle boşa

zaman kaybı olduğunu çok iyi biliyordu.

Hahahaha.

Sonunda etkinlik günü geldi.

Salon kalabalıktı. Kimseyi tanımadık. En azından ben tanımadım.

Zaman herkesin yüzünü değiştirmişti.

İşin tuhafı, neredeyse kimse çocuklarını getirmemişti.

Program bir konuşmacıyla başladı: o yıllarda klinikte çalışmış bir kadın doğum uzmanı.

1993'ün olağanüstü bir yıl olduğunu hatırlattı.

Elli dört ikiz doğumu olmuştu.

Bunların elli biri kızdı.

Yalnızca üçü erkekti.

Ardından klinik müdürü sahneye çıktı ve erkek ikizleri dünyaya getiren üç çifti öne çağırdı.

Soyadımı duyduğumda eşim sessizce haç çıkardı.

Yeni bir macera başlıyordu.

Konuşacağımı biliyordu.

Yalnızca ne söyleyeceğimi bilmiyordu.

İlk çifte ikiz doğumlarına neyin sebep olduğuna inandıkları soruldu. Koca enerjik bir şekilde, iyi yemeğin ve büyük tutkunun muhtemelen belirleyici rolü oynadığını söyledi.

Seyirciler güldü ve alkışladı.

İkinci çifte de aynı soru soruldu.

Bu kez kadın cevap verdi ve ileri bir hormon tedavisinin sonucu bir şekilde etkilemiş olabileceğini öne sürdü.

Sonra sıra bize geldi.

Eşim, ben davranamadan mikrofonun kontrolünü hızla ele aldı.

İkiz doğumlarının ailemin geçmişinde olduğunu anlattı: ben, babam ve ondan önce dedem.

Ona göre bu öngörülebilir bir şeydi.

Neredeyse doğaldı.

Her şey güvenle ilerliyordu.

Sonra ölümcül hatayı yapmaya kalkıştı.

Mikrofonu bana uzatmaya çalıştı.

Onu kaptım.

Bu, insanın hayatında bir kez eline geçen bir fırsattı.

Boşa harcayamazdım.

O yıllarda Gillette için toptan satış işinde çalıştığımı anlattım.

Doğal olarak, dedim, ikiz doğumlarını açıklamak kolaydı.

Bizim promosyonlarımızla aynı ilkeydi:

iki al, bir öde.

Salon kahkahalarla inledi.

Tepkiden cesaret alarak devam ettim.

“Zorlu bir yıldır 1993. Unutulmaz bir yıl. Ama şunu da belirtmek isterim ki burada bulunan hanımefendilerin hiçbirisiyle o zamandan önce tanışma şansım olmadı.”

Hanımlar gülümsedi.

Kocalar daha az gülümsedi.

Evrene bir denge geri gelmişti.

Sonunda etkinlik bitti ve çıkışa yöneldik.

Tam çıkarken birkaç hanım beni durdurdu.

“Bay Gillettenarrative,” diye seslendiler.

Ve o anda bir şeyi anladım.

Yıllar geçer.

Yüzler değişir.

Anılar solar.

Ama hikâyeler insanlardan daha hızlı yol alır.

Ferdinando olarak gelmişim.

Nasıl hikâyelerim benden önce gelmişti.

Ferdinando